ogsaa kunde, og Skoler holder jeg ikke af. Hvad skal jeg dog gjøre?"

Skjøndt Edvard egentlig var yngre end Mrs. Stakeman, begyndte hun dog at see op til ham som Voldgiftsmand i alle Familiesager.

„De skal ikke lade hende gaae i Skole," svarede han.

„Troer De ikke? Men hvorledes hun da skal lære Noget, indseer jeg ikke. Stakkels Elise Price har nok at gjøre med at tage Vare paa Huset, og da hun desuden ikke er videre boglærd, er jeg vis paa, at Laura ikke vilde bryde sig om et eneste Ord af hende."

Det var et vanskeligt Spørgsmaal. Edvard Pringleson var sysselsat med at gjennemgaae en Bunke Examensarbeider, og navnligt trængte den Stilebog, han havde for sig, til et skrapt Eftersyn. Dens Eiermand, der skrev en sjudsket, utydelig Haand og med tirrende Ulæselighed underskrev sig „W. Payne Shepherd", voldte Læreren meget Bryderi, saa at Edvard ofte rystede paa Hovedet over Shepherds Stilebog og mærkede den med Tegn paa sin Utilfredshed. Det var en travl Tid, og da den mundtlige Examen snart forestod, kunde han ikke for Øieblikket skjenke Laura og hendes Undervisning nogen nærmere Opmærksomhed. Da Skoleaaret var omme skyndte han sig bort fra Byen for at hvile sig og besøge sin Moder, men vendte efter otte Dages Forløb tilbage for at opgive Drengenes Charakterer. Det var nu blevet til en Vane for ham hyppigt at indfinde sig om Aftenen i Familiekredsen nedenunder og endog tage sit Arbeide dernæd med sig. Hans første Aften tilbragtes paa denne Maade.

„Hvor er Laura?" spurgte han strax.

„Ak, stakkels Laura!" suttede Moderen; „Jeg skal aldrig glemme hendes bedrøvede lille Ansigt, da hun tog herfra! Jeg var nødt til at bestemme mig, uden at have raadført mig med Dem, hvad jeg dog saa gjerne havde villet, Mr. Pringleson. Men Tiden var saa knap. Mrs. Welling, der er gift med min kjære Allans Eftermand i Kaldet i Spikehurst, er virkeligt en overmaade rar Person, og da hun havde hørt tale om min Forlegenhed, skrev hun nok saa venligt til mig og tilbød at modtage Laura som Elev. Selv har hun ingen Børn, og da de ikke staae sig videre godt, ville de være glade ved baade at faae Betaling og Noget at bestille. De seer ikke ud, som om det huede Dem, Mr. Pringleson! Jeg vil dog ikke haabe, at De misbilliger, hvad jeg har gjort?"

„Ak Gud nei, De har naturligviis den første Rettighed over det lille Fruentimmer og har sikkert handlet paa det Bedste for hende."

„Men, ak Gud!" udbrød Enken, der var meget tilgængelig for Tvivl; „Jeg vilde dog blive meget urolig, dersom jeg kunde troe, at De var utilfreds. De forstaaer Dem naturligviis saa godt paa Undervisning, men jeg var nødt til at bestemme mig, seer De, da Mrs. Welling kun kunde give mig tre Dages Betænkningstid, og først i det sidste Øieblik skrev jeg, at Barnet skulde komme."

„Gjør endeligt ikke Undskyldninger, Mrs. Stakeman," sagde Edvard halvt smilende, „fordi De har raadet over Deres eget Barn. Smaafolk maae dog vistnok lære at stave."

Men han saae dog slet ikke glad ud, og da W. Payne Shepherds Charakteerbog skulde udfyldes, fandt den ingen Naade for hans Øine.

Tredie Capitel.

„Pringleson! De i en Omnibus! Jeg troede, at De ligesaa snart vilde have tænkt paa at gaae med bredskygget Hat i London som at give Slip paa Deres Spadseretour Løverdag Eftermiddag."

Omnibussen var i Begreb med at kjøre forbi Porten til Temple, hvorfra Den, der havde talt, var kommen ud, og han satte sig nu ved Siden af sin Ven.

„Ah," svarede Mr. Pringleson, „jeg har gjort noget endnu Mærkværdigere end at kjøre i en Omnibus. Hvad mener De om, at jeg har taget Billetter til det nye Stykke, som skal opføres paa Lyceum-Theatret?"

„Bedste Pringleson, har De arvet?"

„Nei," sagde Mr. Pringleson med et noget forlegent Blik ud i Chancery Lane, ad hvilken de nu kjørte op, „men min Vertindes Datter er nyligt kommen hjem for at blive hjemme, og jeg indfrier kun et gammelt Løfte, hvorvel jeg ikke vil negte, at det forekommer mig noget underligt."

„Naa, saa omsider bliver De da til et ungt Menneske! Det er virkeligt ogsaa paa Tiden, at De skeier en Smule ud. Jeg kan godt huske, at da De blev ansat ved Dukes College og skulde læse med Drengene i en af de nederste Classer, saae De ud, som om De var femogtyve Aar, og dog kan De ikke have været ret gammel, da jeg endnu anseer Dem for at være en ung Mand."

„Ak, kjære Ven, jeg mødte i Dag et Menneske, som bragte mig til at føle mig temmelig gammel. Paa den Tid, De taler om, var der en Dreng i min Classe ved Navn Shepherd, en ung, doven Hund, der voldte mig uendeligt Bryderi. Naa, medens jeg lavede mig til at gaae hjemmefra i Eftermiddag, bragtes der mig et Kort med „Mr. W. Payne Shepherd", og ind traadte den selvsamme Fyr. Jeg kunde ikke have gjenkjendt ham. Han er voxet mig et godt Stykke over Hovedet — og jeg hører dog just ikke til de Smaa — og har et stort Overskjæg med lange, vaxede Spidser, Noget, som jeg afskyer. Han var meget høflig, men havde ikke talt tre Minutter med mig, forend jeg kunde havt Lyst til at varme hans Øren. Det er snurrigt, hvilken Uvillie man stundom kan fatte mod et Menneske!"

Da Mr. Pringleson den Aften sad ved Kaminen ligeoverfor Mrs. Stakeman og ventede paa sin Mad, glemte han sin snurrige Uvillie, og det Udtryk af kjærlig Stolthed, som udbredte sig over Moderens Ansigt, afspeilede sig i hans, medens de Begge iagttoge Laura.

Hendes høie, ranke Skikkelse var saa vidunderligt yndig, medens hun stod med Ryggen til dem foran et Speil for at see, hvorledes en Rose tog sig ud i hendes Haar. Edvard iagttog de Hænder, han kjendte saa godt, men de arbeidede slet ikke til deres Eiers Tilfredshed. Han kunde see Afspeilingen af Ansigtet med dets bedrøvede Øine og rynkede Bryn, og et Par Øieblikke hørtes der en umiskjendelig Lyd af en ganske sagte Stampen i Gulvet.

„Hvor det er ærgerligt!" udbrød hun efter modent Overlæg, og idet hun derpaa vendte sig om med en trodsig Mine, som om ikke hun var bange for at gjøre Indvendinger, sagde hun: „Jeg kan virkeligt ikke faae Rosen til at sidde ordentligt, Moder."

„Naa, saa tag den af, kjære Barn," sagde den overbærende Moder.

„Ja, men hvad skal jeg saa sige til den gode, gamle Price?"

Moderen blev, som sædvanligt, ganske raadvild ved dette Spørgsmaal og henvendte sig, ligeledes som sædvanligt, til Edvard.

„Stakkels Elise Price har foræret hende Rosen, Mr. Pringleson, og det vilde vist være Synd at saare hendes Følelser."

„Nu vel, Laura," svarede Voldgiftsmanden, „saa opløser det sig jo i et Spørgsmaal mellem Deres Udseende og Miss Prices Følelser; gjør det ikke?"

Laura rødmede og skyndte sig hen til Speilet, hvor hun fortvivlet stak Rosen i Haaret; derpaa kom hun tilbage og satte sig paa en lav Stol mellem sin Moder og sin Ven, hvilken Sidste ikke kunde Andet end finde, at den misklædende Rose ikke kunde forhindre, at Laura saae saare yndig ud. Strygende sig med Haanden over Panden, der nu begyndte at blive noget skaldet, drog han et dybt Suk.

Da de havde taget Plads i Theatret, bleve Lauras Tanker fuldstændigt optagne af dette, ligesom hendes Moders Øine heller ikke vare ret ofte borte fra Skuepladsen. Stykket var Ruy Blas, og ved de vigtigste Steder i det var Lauras Spænding saa stærk, at hun ikke kunde bare sig for at gribe Edvard i Armen. Medens hun inddrak hvert Ord i Optrinet mellem Ruy Blas og Dronningen i Raadssalen, sagde Edvard, efterat have betænkt sig i nogen Tid, med en kraftig Hvisken:

„De gjør bedst i at sidde lidt paa Skraa, Laura. Det trækker fra Døren, og kan De indaande lidt af denne friske Luft, kan det maaskee bøde noget paa den afskylige Dunstkreds, der er herinde."

Hvor kunde Nogen tænke paa Luft og Sundhed, naar der foregik noget saa langt mere Tiltrækkende paa Skuepladsen! Laura tog rask sin Arm bort fra den bønfaldende Haand, der var bleven lagt paa den, og saae med et meget gjenstridigt Udtryk ufravendt paa Skuepladsen. Da Acten var ude, gik Mr. Pringleson udenfor for at afkøle sig paa Legeme og Sjæl og mødte da en af de faa Venner, han havde bevaret fra gamle Dage, Høiesteretsadvocaten Mr. Goldridge, der nylig havde giftet sig som Enkemand med en ung Dame under tyve Aar. Han paastod at ville forestille Mr. Pringleson for sin unge Kone, der sad i en abonneret Loge og i Aftenens Løb havde tiltrukket sig betydelig Opmærksomhed, hvorimod Edvard Pringleson flere Gange havde vendt sig bort fra hendes udsøgte Paaklædning og martrede Haar for med Velbehag at betragte sin Naboerskes uskyldige Simpelhed. De bleve ene, og Mrs. Goldridge begyndte at tale med stor Tungefærdighed.

„Jeg har moret mig kosteligt over et lille Drama deroovre, Mr. Pringleson," sagde hun, pegende paa en Loge ligeoverfor, der var saa langt borte fra Skuepladsen, at han ikke havde lagt Mærke til dem, der sade i den. „Det er Miss Royle og hendes Moder; en stor Skjønhed og udmærket Rytterske. Kjender De dem ikke?"

„Nei."

„Gud! Alle kjende dem, eller dog i det mindste hende. Hun er en forskrækkelig Kokette! De ere meget rige. Mr. Royle er den store Bankier, veed De nok, og hun er hans eneste Datter. Der er en ung Mand ved Navn Shepherd — han er ansat i et af Ministerierne, saavidt jeg veed — som er rasende forelsket i hende, og man troer almindeligt, at hvis hun bryder sig om Nogen, er det ham. I dette Øieblik er han ikke i Logen, men gik ud, som De kom herind, og jeg har moret mig med at lægge Mærke til, hvor vred han har gjort hende ved at stirre paa en meget smuk Pige nede i Parkettet — med en Rose i Haaret — ved Siden af en tom Plads — seer De hende? Tredie Række?"

Mrs. Goldridge gjorde sig megen Umage for at vise Mr. Pringleson Laura.

„Ah, ja! Hun sidder ved Siden af sin Moder, og de ere i Selskab med mig. Den tomme Plads er min."

Mrs. Goldridge syntes at blive lidt forlegen over sin Feiltagelse, men snakkede dog væk.

„Naa, det er en meget smuk Pige, og mere end Een har feet paa hende, kan jeg forsikkre Dem."

Mr. Pringlesons Sindsstemning opmuntredes ikke af denne Meddelelse, og kort efter gik han.

Laura havde reent glemt, at hun havde følt sig fornærmet, og modtog ham med et spørgende Smil.

„Hvad er det for en smuk Dame der oppe?"

„En ung Kone," svarede han. „En Mrs. Goldridge."

„En ung Kone!" gjentoge begge hans Ledsagerinder i eet og samme Aandedræt, og den unge Dame syntes at faae end større Tiltrækningskraft i deres Øine, indtil Tæppets Opgang atter fængslede dem.

„Det er sandt," udbrød Laura, medens de efter deres Hjemkomst drak Thee, „vi fik slet ikke Mr. Goldridge at see. Hvorledes seer han ud?"

„Høiesteretsadvocaten Mr. Goldridge er temmelig lav af Væxt og meget tyk, har graat Haar og Skjæg, gaaer med Briller, var Enkemand og er trefindstyve Aar," svarede Edvard.

„De gjør Løier, Blaaskjæg," sagde Laura, tiltalende ham med et Navn, hun havde givet ham i sin Barndom.

„Nei jeg gjør virkeligt ikke, det er fuldkomment sandt; hvorfor skulde det ikke være det?"

„En ung Pige gifte sig med en rædsom gammel Mand!" sagde Laura.

„Jeg sagde ikke, at han var rædsom, det jeg kan huske."

„Men tyk og trefindstyve Aar!" sagde hun gysende; „desuden maa han være rædsom, naar han kan have giftet sig med hende."

„Men maaskee var det hende, der giftede sig med ham?" yttrede Mr. Pringleson.

„Saa er hun rædsom. Hun kan ikke holde af ham. Og at han kunde gifte sig anden Gang!"

„Jeg indseer ikke, hvorfor Folk ikke skulde gifte sig igjen, naar de have Lyst," sagde Edvard.

„Hvor tør De tale saa forskrækkeligt, Blaaskjæg? De vil maaskee ogsaa sige, at Folk ikke behøve at holde af hinanden, fordi de gifte sig?"

„Nei," sagde han grublende, „det vil jeg slet ikke sige."

„Nu vel," sagde hun triumpherende, „de kunne naturligviis ikke holde af mere end een Person og bør derfor ikke gifte sig to Gange."

„Troer De, at Folk ikke kunne holde af mere end een Person?" spurgte han.

„Ja naturligviis," svarede hun i en afgjørende Tone.

Da Laura var kommen i Seng den Aften, tænkte hun en heel Deel over Sagen og blev fastere end nogensinde overbeviist om, at hun havde Ret. Edvard tænkte ligeledes over den og gik hen til Speilet og betragtede nogen Tid sig selv med et mørkt Udtryk i sit Ansigt.

„Toogfyrretyve Aar," sagde han til sig selv og rystede meget mørkt paa Hovedet. (Slutter.)

Literatur.

— Sommertiden er den døde Tid, hvad Bøger, eller idetmindste hvad Bøgers offentlige Fremkomst angaaer, men Et og Andet er dog bragt til Verden i Hundedagenes Periode, og deraf skulle vi idag fremhæve Følgende:

„De tre nordiske Rigers Historie 1497—1536", Prof. C. F. Allens store Arbeide og et Hovedværk i den danske Historieskrivning. Af denne Bog, der udgaaer paa den Gyldendalske Boghandels Forlag, er tredie Binds første Afdeling udkommet, der væsentlig omhandler Begivenhederne i Aarene 1519—20 og altsaa omfatter Christjerns sidste store Sverigstog og Blodbadet i Stockholm. Fortsættelsen, Bindets anden Afdeling, kan ventes forholdsviis hurtigt, og vi tage heraf Anledning til foreløbig kun at omtale ovennævnte Heftes Fremkomst, idet vi haabe, engang senere at kunne samle en Udtalelse om det hele, i saa mange Henseender fortjenstlige Værk.

— Keiser Napoleon III's: „Julius Cæsars Historie", hvis niende Hefte i den autoriserede Udgave har ført Oversættelsen ligesaa vidt som Originalen og meddeelt Begivenhederne indtil Overgangen over Rubico. (I Commission hos O. H. Delbanco.)

— „Folkelæsning" have vi saa ofte havt Leilighed til at yde en ubetinget Anbefaling, saa man vil skjønne, at det kun er forholdsviis, naar vi finde den dertil hørende lille Samling „For Ungdommen" ved G. Rode mindre fuldkommen. Der er ialtfald nogle af Stykkerne i den, som synes mindre vel valgte; til Gjengjeld ere andre meget heldige, f. Ex. J. C. Tuxens Skildring af Tordenskjold, og i det Hele vil Ungdommen nok kunne have Gavn og Glæde af Samlingen.